

GAZETA URZĘDOWA

SEJMIKU BRZEZIŃSKIEGO.

Prenumerata:

Kwartalnie Marek 12.—
Miesięcznie Marek 4.—

REDAKCJA

ŁÓDŹ, UL. PIOTRKOWSKA № 93
Telefon Nr. 1.

Ogłoszenia:

Za 1/4 stronę Mk. 300, 1/8—150, 1/16—75, 1/32—37.50.
Drobne ogłoszenia 25 f. za wyraz najmniejsze
Mk. 2.50. Ogłaszający otrzymuje bezpłatnie egzemplarz z ogłoszeniem.

Prac. Dec

Pracumeratę i ogłoszenia przyjmuje w Brzezinach: Wydział Powiatowy, w Tomaszowie: Komisariat Policji oraz sklep papieru Weisbarda, ul. Kościuszki 29.

Obowiązujące przepisy sanitarne dla pow. Brzezińskiego.

PRZEPISY O STUDNIACH.

- 1) Nowo budujące się studnie lub podlegające gruntownej odnowie mogą być budowane tylko z pierścieni betonowych lub ewentualnie murowane.
- 2) Część studni ponad zwierciadłem wody gruntowej winna być jak wewnątrz tak i zewnątrz wytynkowana zaprawą cementową, prócz tego na zewnątrz do głębokości 1 metra jeszcze obłożona warstwą gliny tak, aby ściany studni wody zaskórnej i deszczowej nie przepuszczały.
- 3) Cembrowina studni nad terenem powinna wystawać na 0,8 metra.
- 4) Studnia powinna czerpać wodę wgłębną (źródlaną), a nie zaskórną.
- 5) Studnia winna być zakryta pokrywą, nad którą niezbędny jest dach.
- 6) Studnia winna się znajdować w odległości przynajmniej 10 — 15 metrów od ustępów, gnojówek, ścieków, rynsztoków, obór, chlewów i śmietników.
- 7) Dookoła studni grunt w promieniu 4 mtr. winien być podniesiony, ubity gliną grubości 40 cm., powierzchni zabrukowany z dobrym padkiem od studni.
- 8) Koryto w gospodarstwach powinno być oddalone od studni o 1 1/2 metra.
- 9) Czerpanie wody winno się odbywać tylko przy pomocy pompy. W razie niemożności zastosowania takiej, czerpanie wody przynoszonymi wiadrami surowo się zabrania, a jedynie przymocowanymi na stałe.
- 10) Jakość (dobroć) wody studziennej powinna być badana periodycznie.
- 11) Ilość studzien w osadach powinna być wystarczająca na potrzeby ludności.
- 12) Studnia miejska powinna być ogrodzona.

Przepisy o utrzymywaniu domów ulic i podwórz.

- 1) Właściciele domów lub rządcy, obowiązani są utrzymywać w granicach ich posesji w należytej czystości i porządku ulice, chodniki, podwórza, schody i sienie.
- 2) Magistraty i Urzędy gminne obowiązane są utrzymywać place publiczne, ogrody, rynki, ba-

zary i t. p. w należytej czystości, usuwając wszelkie zanieczyszczenie, jak śmiecie, nawóz i inne nieczystości.

3) W każdym domu powinien znajdować się ustęp.

4) Oczyszczanie dołów kloaczych i wywożenie kału może się odbywać tylko zapomocą beczek lub wozów ze skrzynią z desek szczelnie zbitych i z pokrywą hermetycznie dopasowaną.

5) Wywożenie nieczystości uskutecznia się w nocy do godziny 7-ej rano latem, a godziny 8-ej rano w zimie.

6) Zabrania się wylewania wszelkich nieczystości, jak i spuszczenie tychże, wprost na ulicę lub rynsztoków, jak to się zdarza w domach skanalizowanych.

7) Przesztekki mają być codziennie czyszczone i raz na tydzień w sobotę zalewane świeżym mlekiem wapiennym.

8) Wszelkie doły kloacze mają być przykryte szczelną podłogą.

9) Śmietniki powinny być również pokryte szczelnie zamykającą się pokrywą.

Przepisy o otwieraniu i utrzymywaniu piekarni i innych zakładów, wypiekające wyroby z maki.

Zakłady pomienione urządzać można tylko w lokalach, odpowiadających wymaganiom stawianym lokalom mieszkalnym:

1) Lokale ich powinny być suche, dostatecznie oświetlone światłem dziennym i zaopatrzone w należyłą wentylację.

2) Ściany i sufity powinny być pokryte materiałem jasnego koloru, dającym się oczyszczać w zupełności i z łatwością i nie powinny mieć szpar, szczelin ani też gzymsów, w których mógłby gromadzić się pył.

3) Podłogi powinny być z materiału nieprzenikalnego i mieć gładką, równą podłogę.

4) Zakłady te powinny składać się z 3-ch pomieszczeń:

- a) składu do przechowywania maki i innych materiałów produkcji (masło, cukier i t. p.).
- b) z pomieszczenia do rozczywania i wyrobu ciasta, i pieców piekarnianych.
- c) z ubieralni dla robotników, w której znajdować się powinny: 1) umywalnia z wodą wytryskująca strumieniem, mydło i ręcznik

2) szafa do przechowywania zwykłej odzieży robotników 3) szafa do przechowywania tej odzieży, w której robotnicy pracują.

5) Żadne z pomieszczeń piekarni nie powinno służyć na mieszkanie, ani też nie może mieć bezpośredniej łączności z mieszkaniem; nocować w nich także nie wolno.

6) Robotnicy podczas pracy powinni być ubrani w odzież umyślnie do tego przeznaczoną, białą, czystą i łatwo dającą się prać; obnażone zostawać mogą tylko twarz, szyja i ręce do ramion; pracować w samych tylko fartuchach — nie wolno.

7) Do pracy w piekarniach i t. p. zakładach nie można dopuszczać osób dotkniętych chorobami zakaźnymi i łatwo udzielającymi się, tudzież chorobami skóry, połączonymi z uszkodzeniem jej całości.

Przepisy o sklepach z pieczywem.

Lokale do sprzedaży chleba i innego pieczywa powinny czynić zadość wymaganiom następującym:

1) Lokale owe nie powinny służyć — na mieszkanie, ani też łączyć się z lokalami mieszkalnymi.

2) Ściany lokalu powinny być pomalowane na kolor jasny; lada, szafa i półki do przechowywania bułek i chleba powinny być utrzymywane w bezwzględnej czystości.

3) Towar powinien być zabezpieczony od pyłu i zanieczyszczenia, oraz uchroniony od dotykania rękami przez publiczność; pieczywo i chleb należy wydawać kupującym w czystym papierze lub w czystych torebkach; zabrania się wydawania towaru w papierze zapisanym, drukowanym i wogóle już używanym.

4) W lokalach sprzedaży bułek i chleba zabrania się sprzedawania produktów o nieprzyjemnej woni, jakoteż przechowywania odzieży i innych przedmiotów postronnych.

UWAGA: chleb należy sprzedawać na wagę, w każdym sklepie z pieczywem winna się znajdować waga, oraz cennik chleba zatwierdzony przez Magistrat względnie Urząd gminy.

Przepisy o masarniach.

1) Ściany i sufit w masarniach powinny być pokryte materiałem nieprzenikalnym i dającym się łatwo zmywać i winny być utrzymywane stale w dobrym stanie.

2) Podłoga powinna być nieprzenikalna i w zupełnie dobrym stanie, posypywanie jej piaskiem i innymi materiałami sypkimi — jest wzbronione.

3) Masarnie powinny mieć zapewnioną dostateczną ilość wody i prawidłowy odpływ nieczystości.

4) Wentylacja w masarniach powinna usunąć możliwość zbierania się gęstej pary na sufitach lokalu.

5) Na odpadki znajdować się powinny w masarniach szczelnie zamykane naczynia, których wartość należy usuwać codziennie.

6) Zarówno same pomieszczenia, jak też stoły, wszystkie sprzęty i narzędzia, używane w masarniach, należy utrzymywać w nieposzlakowanej czystości; narzędzia nie powinny mieć śladów rdzy,

a kloce i stoły do siekania mięsa — szpar; kotły powinny być należycie pobielane; blaty stołów — zrobione z drzewa niesmolistego, gładkie i bez szpar.

Przepisy o utrzymywaniu sklepów do sprzedaży mięsa i wyrobów mięsnych.

1) Sklepy winny być widne z dostępnym i wygodnym wejściem od ulicy i posiadać wentylację.

2) Podłoga w sklepach winna być betonowa lub majolikowa, codziennie wmywana czystą wodą, ściany na wysokości 2 metry od podłogi pomalowane olejno, pozostała przestrzeń ścian i sufit czysto wybielone wapnem i nie posiadać żadnych sztukaterji.

3) Stoły do sprzedaży mięsa i wyrobów mięsnych winny być z blatami marmurowymi ewentualnie obite blachą cynkową lub conajmniej pokryte białą ceratą.

4) Sklep posiadać winien haki, umieszczone w odległości conajmniej pół łokcia od ściany do wieszania mięsa, mosiężne lub niklowe, mięso i wyroby mięsne w porze letniej zabezpieczone być winny od kurzu i owadów pokryciem z muślinu lub inną materją gazową (białą czystą zastoną).

5) Każdy sklep winien posiadać pieniek do rąbania mięsa hebel do czyszczenia, topór i noże do krajania, czysto utrzymywane, oraz rezerwuarek z wodą do mycia rąk (umywalnie z wodą wytryskującą strumieniem).

6) Wagi i miary winny być ostemplowane przez odnośny Urząd miar i wag w Łodzi.

7) Na miejscu widocznym wywieszona winna być taksa na mięso i wyroby mięsne zatwierdzona przez Magistrat lub Urząd gminny.

8) Opakowywanie sprzedanych artykułów dokonywane być winno w czysty papier, a nie w brudną drukowaną makulaturę.

9) Prowadzący sprzedaż winni być zupełnie zdrowi, nie obciążeni żadnymi chorobami chronicznymi i skórnymi odziani w czyste białe sięgające po szyję fartuchy z rękawami.

10) Właściciele sklepów posiadać winni świadectwo zawodowe (cechowe) § 11. Wieszanie mięsa na drzwiach i odrzwiach, tudzież w innych miejscach nazewnątrz sklepu jest wzbronione.

Przekroczenia przepisów niniejszych będą karane w drodze administracyjnej w myśl artykułu 25 Ustawy z dn. 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób występujących nagminnie grzywnami do 1000 marek lub aresztem do 3 miesięcy; kara pieniężna i kara aresztu mogą być zastosowane jednocześnie.

Przepisy otrzymują moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Starosta:

(—) Z. Robakiewicz.

Brzeziny, dn. 26. kwietnia 1920 r.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie zmiany rozporządzenia z dnia 5.VII. 1919 r. Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 16 z 1919 r., „Monitor Polski“ Nr. 150 z 1919 r. o handlu cygarami, cygaretkami i tabaką na obszarze b. Królestwa Kongresowego i obwodu Białostockiego.

Art. 1.

Art. 5 rozporządzenia z dnia 5.VII 1919 otrzymuje brzmienie następujące:

„a) Cygara, cygaretki i tabakę do zażywania fabryki sprzedawać mogą na zasadach wolnego handlu.

Ceny sprzedaży oraz akcyzę na te wyroby ustanawia się na podstawie art. 845 Ustawy o akcyzach (Zb. Pr. t. V, wyd. r. 1901) przy zachowaniu stosunku wysokości akcyzy do detalicznej ceny sprzedaży, uwzględnionego w taryfie, dołączonej do art. 912 tej ustawy.

Cygara i cygaretki.

Gatunek	Cena banderoli za 1.000 sztuk	Cena sprzedażna wraz z akcyzą za 1.000 sztuk
A	Mk. 200	do Mk. 800 włącznie
B	„ 500	„ „ 1500
C	„ 1000	„ „ dowolna

Tabaka do zażywania.

Cena banderoli za 1 kg.	Cena sprzedażna wraz z akcyzą za 1 kg.
Marek 15	dowolna

b) powyższe wyroby powinny być zaopatrzone w banderole we właściwych fabrykach, przyczem paczki zawierające te wyroby mogą być obwiedzione kilkoma banderolami, łączna suma których wykaże rozmiar akcyzy oraz cenę sprzedażną artykułu.

Art. 2.

Nazwy władz akcyzowych, wymienionych w rozporządzeniu z dnia 5.VII 1919 r. zmienia się stosownie do ich reorganizacji wskazanej w ustawie z d. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. Pr. P. P. Nr. 65 z 1919 r. poz. 391), oraz przepisu wprowadczego i rozporządzenia wykonawczego do tejże ustawy, wydanych dn. 30 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 15 z 1920 r., poz. 80 i 81).

Art. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze b. Królestwa Kongresowego i obwodu Białostockiego z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Weinfeld*.

Warszawa, dnia 18 maja 1920 r.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie przyjmowania rubli carskich przy wpłatach na 5%-we wewnętrzne pożyczki państwowe z 1920 roku.

Tytułem wykonania ustaw z dnia 27 lutego 1920 r. w przedmiocie wypuszczenia pięcioprocentowych długo — i krótkoterminowej wewnętrznych pożyczek państwowych z 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. Nr. 21 i 25 z 1920 r., poz. 115 i 152), zarządzam, co następuje:

1) przy wpłatach na 5%-we wewnętrzne pożyczki państwowe z r. 1920 aż do odwołania przyjmować się będzie ruble carskie w odcinkach po 100 i 500 rubli po kursie 216 mk. polskich za 100 rubli carskich;

2) pozostałość w markach, wynikająca z kursu przerachowania, nie przekraczającą 50 marek, zwracać się będzie przy wpłacie, w razie zaś, gdy pozostałość ta przewyższy 50 marek, subskrybent obowiązany będzie dopłacić w markach do pełnej setki;

3) przy uskutecznianiu wpłat na wewnętrzne pożyczki państwowe z r. 1920 w walucie rublowej na tymczasowych świadectwach tych pożyczek notować się będzie sumę rubli carskich, wpłaconą za te świadectwa.

Minister Skarbu:

(—) w z. *R. Rybarski*.

Warszawa, dnia 1 maja 1920 r.

(Dz. Ust. № 38 z dn. 13 maja 1920 r., poz. 226).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Kolei Żelaznych, dotyczące wprowadzenia Ogólnopolskiej Taryfy osobowej i bagażowej.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dziennik Praw. Nr. 14, poz. 152), konstytucyjnie zatwierdzonego w dniu 7 kwietnia 1919 roku („Monitor Polski“ Nr. 82) i w porozumieniu z Ministerstwami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu zarządzam, co następuje:

Z dniem 1 czerwca 1920 r. wprowadza się w życie podana poniżej:

„Taryfa na przewóz osób, psów, bagażu i przesyłek nadzwyczajnych normalnotorowami polskimi kolejami państwowymi i normalnotorowami kolejami prywatnymi, zarządzanymi przez Państwo“.

Od chwili wprowadzenia rzeczony taryfy tracą moc obowiązującą następujące taryfy:

A. Taryfy i przepisy przewozowe, obowiązujące na kolejach b. zaboru rosyjskiego:

I. Taryfa tymczasowa na przewóz pasażerów i bagażu na liniach kolei państwowych Okręgu Warszawskiego, ważna od listopada 1918 r.

II. Taryfa tymczasowa na przewóz podróźnych, psów i bagażu na liniach Dyrekcji Radomskiej, ważna od 1 listopada 1918 r.

III. Taryfa tymczasowa na przewóz osób, psów i bagażu na kolejach wojskowych, ważna od czerwca 1919 r., a obowiązująca na liniach Okręgu Wileńskiego.

B. Taryfy i przepisy przewozowe, obowiązujące na kolejach b. zaboru austriackiego:

I. Austrjacko-bośniacko-hercegowińska kolejowa taryfa osobowa i bagażowa, część I, ważna od 1 stycznia 1910 r.

II. Taryfa osobowa i bagażowa, część II, zeszyt I i zeszyt 4, ważna od 1 lutego 1917 r.

C. Taryfy i przepisy przewozowe, obowiązujące na kolejach b. dzielnicy pruskiej:

Niemiecko-kolejowa taryfa osobowa i bagażowa:

a) Deutscher Eisenbahn-Personen-und Gepäcktarif, Teil I, ważna od 15 lipca 1919 r. i

b) Anhang zu den Entfernungstafeln für den Personen- und Gepäcktarif, Preisberechnungstafeln, ważny od 1 marca 1920 r.

Minister Kolei Żelaznych:

(—) *K. Bartel*.

Warszawa, dn. 20 kwietnia 1920 r.

(Dz. Ust. № 40 z dn. 27 maja 1920 r., poz. 242).

U S T A W A

z dnia 11 maja 1920 roku

w przedmiocie uznania nazwisk, przybranych podczas służby wojskowej.

Art. 1.

Osoby wojskowe, które przed wejściem w życie niniejszej ustawy, podczas służby w formacjach wojskowych polskich, lub w wojsku polskim, przybrały inne nazwisko, a odznaczyły się gorliwym pełnieniem obowiązków, mogą uzyskać uznanie przybranego, względnie zmianę swojego poprzedniego nazwiska.

Art. 2.

Zezwolenia na zmianę (uznania przybranego) nazwiska udziela Naczelnik Państwa dekretem na podstawie wniosku Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 3.

Proszący winien dołączyć do podania metrykę chrztu, względnie urodzenia, tudzież dokumenty, wykazujące oywatelstwo Państwa Polskiego.

Art. 4.

Minister Spraw Wojskowych sprawdzi używanie przez petenta przybranego nazwiska i zarządzi zebranie wiadomości, dotyczących osoby petenta, jego przeszłości i służby wojskowej.

Art. 5.

O ile Naczelnik Państwa na zmianę (uznanie przybranego) nazwiska zezwoli, Minister Spraw Wojskowych zezwolenie ogłosi w Dzienniku Rozkazów Wojskowych i w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej, a Minister Spraw Wewnętrznych zarządzi, na wniosek Ministra Spraw Wojskowych, adnotację w aktach stanu cywilnego.

Art. 6.

Zmiana nazwiska petenta i osób, na podstawie zezwolenia do zmiany nazwiska uprawnionych, staje się prawomocną dopiero z chwilą skutecznego wpisu, w aktach stanu cywilnego każdej z tych osób.

Art. 7.

Zezwolenie na zmianę nazwiska dotyczy także żony i dzieci petenta, które w chwili uzyskania zezwolenia do pełnoletności nie doszły, a dzieci pełnoletnich tylko w tym wypadku, jeżeli do prośby o zmianę nazwiska się przyłączyły.

Art. 8.

Zstępni nieżyjących osób wojskowych, wymienionych w art. 1, mogą uzyskać zmianę nazwiska z zachowaniem przepisów niniejszej ustawy.

Art. 9.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 10.

Wykonanie tej ustawy poleca się Ministrom Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych, a w b. dzielnicy pruskiej — Ministrowi b. Dzielnicy Pruskiej, w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych.

Marszałek:

(—) *Trąpczyński*.

Prezydent Ministrów:

(—) *L. Skulski*.

Minister Spraw Wojskowych:

(—) *J. Leśniewski*.

Minister Spraw Wewnętrznych:

w z. (—) *Dunikowski*.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

w z. (—) *Adam Poszwiński*.

(Dz. Ust. R. P. z d. 28 maja 1920 r., Nr. 42, poz. 251).

Zagubili dowody osobiste:

Hersz Tuszyński	Brzeziny.
Marja Golarkówna	"
Estera Rachel Silberwasser	"
Morda Zalme Berkan	"
Szmul Chajem Grohman	zagubił paszport m. Ujazd gm. Łazisko.
Mojsze Barachan	z m. Łodzi, stały mieszk. Brzeziny zagubił paszport.
Leopold Kybla	z Janinowa gm. Lipiny, zg. paszport.
Zacharjasz Grocki	ze wsi Wypalenisko gm. Galkówek, zagubił paszport.
Józef Solarek	wieś Jaroszki gm. Lipiny, zg. paszp.
Tauba Raca Barachan	i dzieci Josel i Laje zagubili paszport. Brzeziny.
Piestrzyniewicz Marjanna	zg. paszp. Gm. Dobra.

Zagubiono paszport i bilet wojskowy (niebieski, II-jej kategorii) z rocznika 1912, na imię Wiktor Barachan w Brzeziny, ul. Górki, dom Perimutra № 349.

Mendel Fogiel z Kuluszek gminy Galkówek, zagubił koncesję.

Zagubiono pokwitowanie Kasy Skarbowej w Brzeziny na opłacony podatek patentowy na sumę Mk. 125.— przez Taubę Sztajmanową, mieszkankę m. Brzeziny.

Zagubiono kartę odroczenia P. K. U. Tomaszów z dn. 26 Marca 1920 r. na imię Marcina Kittera.

Woznemu Sądowi Pokoju w Lipinach skradziono portfel, paszport na imię Kwiryna Koplina, bilet Landwerowy, bilet na pozwolenie posiadania broni, awizacje na opłacanie Mk. 800 w Kasie Lipińskiej, marek pocztowych na 10 Mk. i dokumenty służbowe Sądu Pokoju w Lipinach. Uprasza się o zwrot dokumentów za wynagrodzeniem. 4/VI 1920 r.